Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 17ης Δεκεμβρίου 2015*

«Προδικαστική παραπομπή — Χώρος ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης — Οδηγία 2005/85/ΕΚ — Ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα — Άρθρο 39 — Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής — Πολλαπλές αιτήσεις ασύλου — Μη ανασταλτικό αποτέλεσμα της προσφυγής κατά αποφάσεως της αρμόδιας αρχής περί μη περαιτέρω εξετάσεως μεταγενέστερης αιτήσεως ασύλου — Κοινωνική προστασία — Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Άρθρο 19, παράγραφος 2 — Άρθρο 47»

Στην υπόθεση C-239/14,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το tribunal du travail de Liège (Βέλγιο) με απόφαση της 7ης Μαΐου 2014, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 14 Μαΐου 2014, στο πλαίσιο της δίκης

Abdoulaye Amadou Tall

κατά

Centre public d'action sociale de Huy,

παρισταμένης της:

Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Bay Larsen (εισηγητή), πρόεδρο του τρίτου τμήματος, ασκούντα καθήκοντα προέδρου του τέταρτου τμήματος, J. Malenovský, M. Safjan, A. Prechal και K. Jürimäe, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Cruz Villalón

γραμματέας: V. Tourrès, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Μαΐου 2015,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— ο A. A. Tall, εκπροσωπούμενος από τον D. Andrien, avocat,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

— το centre public d'action sociale de Huy, εκπροσωπούμενο από τους S. Pierre και A. Fischer, avocats,

— η Agence fédérale pour l'accueil des demandeurs d'asile (Fedasil), εκπροσωπούμενη από τον A. Detheux, advocaat,

— η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τις M. Jacobs και C. Pochet καθώς και από τον S. Vanrie,

— η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Fehér και G. Koós,

— η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την M. Κοντού-Durande,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 3ης Σεπτεμβρίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (ΕΕ L 326, σ. 13, και διορθωτικό ΕΕ 2006, L 236, σ. 36), καθώς και του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του A. A. Tall και του centre public d'action sociale de Huy (δημόσιο κέντρο κοινωνικής δράσεως του Huy, στο εξής: CPAS), με αντικείμενο την εις βάρος του πρώτου απόφαση του προμνησθέντος κέντρου περί ανακλήσεως παροχών κοινωνικής πρόνοιας.

Το νομικό πλαίσιο

Η ΕΣΔΑ

3 Το τιτλοφορούμενο «Απαγόρευση των βασανιστηρίων» άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), ορίζει τα εξής:

«Κανείς δεν μπορεί να υποβληθεί σε βασανιστήρια ούτε σε απάνθρωπες ή εξευτελιστικές ποινές ή μεταχείριση.»

4 Το τιτλοφορούμενο «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής» άρθρο 13 της εν λόγω Συμβάσεως ορίζει τα ακόλουθα:

«Κάθε πρόσωπο του οποίου τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που αναγνωρίζονται στην παρούσα Σύμβαση παραβιάστηκαν έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, ακόμη και αν η παραβίαση διαπράχθηκε από πρόσωπα που ενεργούσαν κατά την εκτέλεση των δημοσίων καθηκόντων τους.»

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2005/85

5 Η αιτιολογική σκέψη 8 της οδηγίας 2005/85 έχει ως εξής:

«Η παρούσα οδηγία σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται ιδίως από τον [Χάρτη].»

6 Η αιτιολογική σκέψη 15 της οδηγίας αυτής έχει ως εξής:

«Όταν ο αιτών υποβάλλει νέα αίτηση χωρίς να προσκομίζει νέα στοιχεία ή επιχειρήματα, θα ήταν δυσανάλογο να υποχρεούνται τα κράτη μέλη να ανοίγουν νέα πλήρη εξεταστική διαδικασία. Στις περιπτώσεις αυτές, τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν επιλογή μεταξύ διαδικασιών που περιλαμβάνουν εξαιρέσεις ως προς τις εγγυήσεις των οποίων απολαμβάνει κανονικά ο αιτών.»

7 Κατά την αιτιολογική σκέψη 27 της εν λόγω οδηγίας:

«Σύμφωνα με βασική αρχή της [...] νομοθεσίας [της Ένωσης], οι αποφάσεις επί αιτήσεως ασύλου και περί ανακλήσεως του καθεστώτος του πρόσφυγα πρέπει να επιδέχονται αποτελεσματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά την έννοια του άρθρου [267 ΣΛΕΕ]. Το κατά πόσον η προσφυγή είναι αποτελεσματική, μεταξύ άλλων όσον αφορά την εξέταση των σχετικών γεγονότων, εξαρτάται από το διοικητικό και δικαστικό μηχανισμό κάθε κράτους μέλους ως σύνολο.»

8 Το άρθρο 7 της ίδιας οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Δικαίωμα παραμονής στο κράτος μέλος έως ότου εξετασθεί η αίτηση», ορίζει τα εξής:

«1. Στους αιτούντες επιτρέπεται να παραμείνουν στο κράτος μέλος, αποκλειστικά για το σκοπό της διαδικασίας, μέχρις ότου η αποφαινόμενη αρχή λάβει την απόφασή της σύμφωνα με τις πρωτοβάθμιες διαδικασίες που ορίζονται στο κεφάλαιο ΙΙΙ. Το δικαίωμα παραμονής δεν θεμελιώνει δικαίωμα για χορήγηση άδειας διαμονής.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να δεχθούν εξαίρεση μόνον όταν, σύμφωνα με τα άρθρα 32 και 34, μια μεταγενέστερη αίτηση δεν θα εξετασθεί περαιτέρω ή όταν προτίθενται να παραδώσουν ή να εκδώσουν, ανάλογα με την περίπτωση, ένα πρόσωπο είτε σε άλλο κράτος μέλος δυνάμει υποχρεώσεων στο πλαίσιο ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως ή άλλως είτε σε τρίτη χώρα ή, τέλος, σε διεθνή ποινικά δικαστήρια.»

9 Το τιτλοφορούμενο «Ειδικές διαδικασίες» άρθρο 24 της οδηγίας 2005/85 ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέψουν τις ακόλουθες ειδικές διαδικασίες που παρεκκλίνουν από τις βασικές αρχές και εγγυήσεις του κεφαλαίου ΙΙ:

α) προκαταρκτική εξέταση για τη διεκπεραίωση υποθέσεων που εξετάζονται στο πλαίσιο του τμήματος IV·

[...]».

10 Το τιτλοφορούμενο «Μεταγενέστερες αιτήσεις» άρθρο 32 της οδηγίας αυτής προβλέπει τα ακόλουθα:

«[...]

2. Επιπλέον, τα κράτη μέλη μπορούν να εφαρμόζουν ειδική διαδικασία όπως αναφέρεται στην παράγραφο 3, όταν ένα πρόσωπο υποβάλει μεταγενέστερη αίτηση ασύλου:

[...]

β) μετά τη λήψη απόφασης σχετικά με την προηγούμενη αίτηση. Τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να εφαρμόζουν τη διαδικασία αυτή μόνο μετά τη λήψη τελεσίδικης απόφασης.

3. Η μεταγενέστερη αίτηση ασύλου υποβάλλεται αικαταρχήν σε προκαταρκτική εξέταση προκειμένου να καθορισθεί εάν, μετά την ανάκληση της προηγούμενης αίτησης ή μετά τη λήψη της απόφασης που αναφέρεται στην παράγραφο 2 στοιχείο β) του παρόντος άρθρου επί της αιτήσεως, προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για το χαρακτηρισμό του ως πρόσφυγα δυνάμει της οδηγίας 2004/83/ΕΚ [του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, για τη θέσπιση ελάχιστων απαιτήσεων για την αναγνώριση και το καθεστώς των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως προσφύγων ή ως προσώπων που χρήζουν διεθνούς προστασίας για άλλους λόγους (ΕΕ L 304, σ. 12)].

4. Εάν μετά την προκαταρκτική εξέταση που αναφέρεται στην παράγραφο 3 του παρόντος άρθρου προκύψουν ή υποβληθούν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα τα οποία αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως πρόσφυγα δυνάμει της οδηγίας 2004/83/ΕΚ, η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙ.

5. Τα κράτη μέλη μπορούν, σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία, να εξετάζουν περαιτέρω μεταγενέστερη αίτηση όταν υπάρχουν άλλοι λόγοι που επιτάσσουν την επανεξέταση της αίτησης.

6. Τα κράτη μέλη μπορούν να εξετάσουν περαιτέρω την αίτηση μόνο εάν ο συγκεκριμένος αιτών, χωρίς υπαιτιότητά του, δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί τα στοιχεία που αναφέρονται στις παραγράφους 3, 4 και 5 του παρόντος άρθρου κατά την προηγούμενη διαδικασία, ιδίως με την άσκηση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής σύμφωνα με το άρθρο 39.

[...]»

11 Το τιτλοφορούμενο «Διαδικαστικοί κανόνες» άρθρο 34 της οδηγίας 2005/85 ορίζει στην παράγραφο 2 τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν στην εθνική τους νομοθεσία κανόνες για την προκαταρκτική εξέταση σύμφωνα με το άρθρο 32. [...]

[...]

Οι κανόνες δεν πρέπει να καθιστούν αδύνατη την πρόσβαση των αιτούντων άσυλο σε νέα διαδικασία ούτε να οδηγούν πρακτικώς στη ματαίωση ή στο σοβαρό περιορισμό της πρόσβασης αυτής.»

12 Το τιτλοφορούμενο «Δικαίωμα πραγματικής προσφυγής» άρθρο 39 της οδηγίας αυτής διευκρινίζει:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε οι αιτούντες άσυλο να έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά των ακόλουθων αποφάσεων:

[...]

γ) απόφαση να μην εξετασθεί περαιτέρω η μεταγενέστερη αίτηση σύμφωνα με τα άρθρα 32 και 34·

[...]

2. Τα κράτη μέλη ορίζουν τις προθεσμίες και θεσπίζουν τις λοιπές απαιτούμενες διατάξεις για την άσκηση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής από τον αιτούντα σύμφωνα με την παράγραφο 1.

3. Τα κράτη μέλη θεσπίζουν, εφόσον απαιτείται, διατάξεις σύμφωνα με τις διεθνείς υποχρεώσεις τους όσον αφορά:

α) το κατά πόσον η άσκηση προσφυγής σύμφωνα με την παράγραφο 1 επιτρέπει στον αιτούντα να παραμείνει στο οικείο κράτος μέλος καθ' όσο διάστημα εκκρεμεί·

β) τη δυνατότητα να ζητηθούν ασφαλιστικά μέτρα ή μέτρα προστασίας όταν η προσφυγή σύμφωνα με την παράγραφο 1 δεν επιτρέπει στον αιτούντα να παραμείνει στο οικείο κράτος μέλος καθ' όσο διάστημα εκκρεμεί· τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να προβλέπουν ότι λαμβάνονται αυτοδικαίως ασφαλιστικά μέτρα […]

[...]».

Η οδηγία 2008/115/ΕΚ

13 Το άρθρο 6 της οδηγίας 2008/115/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2008, σχετικά με τους κοινούς κανόνες και διαδικασίες στα κράτη μέλη για την επιστροφή των παρανόμως διαμενόντων υπηκόων τρίτων χωρών (ΕΕ L 348, σ. 98), το οποίο φέρει τον τίτλο «Απόφαση επιστροφής», προβλέπει στην παράγραφο 1:

«1. Τα κράτη μέλη εκδίδουν απόφαση επιστροφής για υπηκόους τρίτης χώρας που διαμένουν παράνομα στο έδαφός τους, με την επιφύλαξη των εξαιρέσεων που προβλέπονται στις παραγράφους 2 έως 5.»

14 Το άρθρο 13 της οδηγίας αυτής ορίζει τα εξής:

«1. Στον ενδιαφερόμενο υπήκοο τρίτης χώρας διατίθεται αποτελεσματικό ένδικο μέσο το οποίο του επιτρέπει να προσφεύγει κατά των αποφάσεων που αφορούν την επιστροφή ή να ζητεί την επανεξέτασή τους, όπως αναφέρεται στο άρθρο 12, παράγραφος 1, ενώπιον αρμόδιας δικαστικής ή διοικητικής αρχής ή αρμόδιου οργάνου που απαρτίζεται από μέλη αμερόληπτα και απολαύοντα εχέγγυα ανεξαρτησίας.

2. Η αρχή ή το όργανο που αναφέρεται στην παράγραφο 1 έχει την εξουσία να επανεξετάζει αποφάσεις που αφορούν την επιστροφή, όπως αναφέρονται στο άρθρο 12, παράγραφος 1, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας προσωρινής αναστολής της επιβολής της εφαρμογής τους, εκτός εάν ισχύει ήδη προσωρινή αναστολή δυνάμει της εθνικής νομοθεσίας.

[...]»

Το βελγικό δίκαιο

15 Το άρθρο 4 του νόμου της 12ης Ιανουαρίου 2007 περί υποδοχής των αιτούντων άσυλο και περί ορισμένων άλλων κατηγοριών αλλοδαπών (*Moniteur belge* της 7ης Μαΐου 2007, σ. 24027), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, ορίζει τα εξής:

«Με ατομικώς αιτιολογημένη απόφαση της υπηρεσίας, ο αιτών άσυλο ο οποίος υποβάλλει δεύτερη αίτηση ασύλου μπορεί να εξαιρεθεί του ευεργετήματος του άρθρου 6, παράγραφος 1, του παρόντος νόμου κατά τη διάρκεια εξετάσεως της αιτήσεώς του εφόσον ο φάκελος δεν έχει διαβιβαστεί από το Γραφείο αλλοδαπών στο Γραφείο προσφύγων και ανιθαγενών [...]»

16 Το άρθρο 6, παράγραφος 2, του προμνησθέντος νόμου προβλέπει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη των άρθρων 4, 4/1 και 35/2 του παρόντος νόμου, δικαίωμα σε υλική βοήθεια έχει κάθε αιτών άσυλο από την υποβολή της αιτήσεώς του και καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας.

Σε περίπτωση απορριπτικής αποφάσεως που εκδίδεται κατά το πέρας της διαδικασίας χορηγήσεως ασύλου, η υλική βοήθεια παύει να χορηγείται όταν παρέλθει η προθεσμία εκτελέσεως της κοινοποιηθείσας στον αιτούντα διαταγής να εγκαταλείψει την επικράτεια [...]

[...]»

17 Το άρθρο 57, παράγραφος 2, του οργανικού νόμου της 8ης Ιουλίου 1976 για τα δημόσια κέντρα κοινωνικής δράσεως, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, ορίζει τα εξής:

«[...]

Αλλοδαπός, ο οποίος δηλώνει ότι είναι πρόσφυγας και ζητεί να του αναγνωριστεί το καθεστώς πρόσφυγα, παραμένει παρανόμως στο Βασίλειο οσάκις η αίτηση ασύλου έχει απορριφθεί και του έχει κοινοποιηθεί διαταγή να εγκαταλείψει την επικράτεια.

Παροχές κοινωνικής πρόνοιας που έχουν χορηγηθεί σε αλλοδαπό ο οποίος ήταν πράγματι δικαιούχος κατά τον χρόνο κοινοποιήσεως σε αυτόν διαταγής να εγκαταλείψει την επικράτεια παύουν να χορηγούνται, εξαιρουμένης της έκτακτης ιατρικής περιθάλψεως, την ημέρα κατά την οποία ο αλλοδαπός εγκαταλείπει πραγματικά την επικράτεια και, το αργότερο, την ημέρα λήξεως της προθεσμίας που τάσσεται στη σχετική διαταγή.

[...]»

18 Δυνάμει των άρθρων 39/1, 39/2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, 39/76, 39/82, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, και 57/6/2 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980, σχετικά με την είσοδο στην επικράτεια, την παραμονή, την εγκατάσταση και την απέλαση αλλοδαπών (*Moniteur belge* της 31ης Δεκεμβρίου 1980, σ. 14584, στο εξής: νόμος της 15ης Δεκεμβρίου 1980), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της κύριας δίκης, κατά αποφάσεως να μην εξεταστεί περαιτέρω μεταγενέστερη αίτηση ασύλου μπορούν να ασκούνται μόνον προσφυγή ακυρώσεως και αίτηση αναστολής κατεπείγοντος χαρακτήρα.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

19 Ο A. A. Tall, Σενεγαλέζος υπήκοος, υπέβαλε στο Βέλγιο μια πρώτη αίτηση ασύλου, της οποίας η απόρριψη επιβεβαιώθηκε με απόφαση του Conseil du contentieux des étrangers (συμβούλιο επιλύσεως διαφορών που αφορούν αλλοδαπούς) της 12ης Νοεμβρίου 2013.

20 Κατά της ανωτέρω αποφάσεως ο ενδιαφερόμενος άσκησε προσφυγή ενώπιον του Conseil d'État (Συμβούλιο της Επικρατείας), το οποίο την έκρινε απαράδεκτη με απόφαση της 10ης Ιανουαρίου 2014.

21 Στις 16 Ιανουαρίου 2014 ο A. A. Tall υπέβαλε δεύτερη αίτηση ασύλου, επικαλούμενος νέα, κατά τη γνώμη του, στοιχεία.

22 Με απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2014, το Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides (Γραφείο προσφύγων και ανιθαγενών, στο εξής: CGRA) αποφάσισε να μην εξετάσει περαιτέρω τη δεύτερη αυτή αίτηση ασύλου.

23 Με απόφαση της 27ης Ιανουαρίου 2014 το CPAS ανακάλεσε, με ισχύ από τις 10 Ιανουαρίου 2014, τις παροχές κοινωνικής πρόνοιας που ελάμβανε ο A. A. Tall, με την αιτιολογία ότι, κατόπιν της δεύτερης αιτήσεως ασύλου που είχε υποβάλει ο ενδιαφερόμενος, ο εν λόγω οργανισμός «δεν [ήταν] πλέον αρμόδιο[ς] να παρέχει ενίσχυση κοινωνικής πρόνοιας, ισοδύναμη προς εισόδημα εντάξεως, ούτε ιατροφαρμακευτική περίθαλψη».

24 Στις 10 Φεβρουαρίου 2014 κοινοποιήθηκε στον A. A. Tall διαταγή να εγκαταλείψει την επικράτεια.

25 Στις 19 Φεβρουαρίου 2014, ο ενδιαφερόμενος άσκησε ενώπιον του Conseil du contentieux des étrangers προσφυγή κατά της αποφάσεως να μην εξεταστεί περαιτέρω η δεύτερή του αίτηση ασύλου.

26 Παράλληλα προς την προσφυγή αυτή, ο A. A. Tall άσκησε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, στις 27 Φεβρουαρίου 2014, προσφυγή κατά της αποφάσεως του CPAS περί ανακλήσεως των παροχών κοινωνικής πρόνοιας.

27 Το αιτούν δικαστήριο έκρινε παραδεκτή και βάσιμη την ανωτέρω προσφυγή καθόσον αφορούσε την περίοδο μεταξύ 10 Ιανουαρίου 2014 και 17 Φεβρουαρίου 2014, με το σκεπτικό ότι, δυνάμει των εφαρμοστέων εθνικών διατάξεων, η επίμαχη στην κύρια δίκη απόφαση περί ανακλήσεως των παροχών κοινωνικής πρόνοιας μπορούσε να ισχύσει μόνον από την ημερομηνία εκπνοής της προθεσμίας εθελούσιας αποχωρήσεως που τάχθηκε με τη διαταγή περί απομακρύνσεως από την επικράτεια, ήτοι στις 18 Φεβρουαρίου 2014.

28 Ως προς τις παροχές κοινωνικής πρόνοιας τις οποίες ο A. A. Tall διατεινόταν ότι δικαιούτο να εξακολουθεί να λαμβάνει μετά τις 18 Φεβρουαρίου 2014, το αιτούν δικαστήριο έκρινε ότι ο ενδιαφερόμενος δεν διέθετε, κατά το εθνικό δίκαιο, τη δυνατότητα να ασκήσει ένδικο βοήθημα πλήρους δικαιοδοσίας και με ανασταλτικό αποτέλεσμα κατά της αποφάσεως να μην εξετασθεί περαιτέρω η δεύτερή του αίτηση ασύλου. Συγκεκριμένα, κατά το αιτούν δικαστήριο, οι μόνες προσφυγές που κατά την ισχύουσα εθνική νομοθεσία χωρούν κατά αποφάσεως περί μη περαιτέρω εξετάσεως μιας μεταγενέστερης αιτήσεως ασύλου είναι η προσφυγή ακυρώσεως και η αίτηση αναστολής «κατεπείγοντος χαρακτήρα», οι οποίες, δεδομένου ότι δεν έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα, στερούν από το οικείο πρόσωπο το δικαίωμα παραμονής και λήψεως κοινωνικών παροχών.

29 Υπό τις συνθήκες αυτές, το tribunal du travail de Liège αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Δυνάμει του άρθρου 39/1 του νόμου της 15ης Δεκεμβρίου 1980, σχετικά με την είσοδο στην επικράτεια, την παραμονή, την εγκατάσταση και την απέλαση αλλοδαπών, σε συνδυασμό με τα άρθρα 39/2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, 39/76, 39/82, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, στοιχείο d, και 57/6/2 του ιδίου νόμου, κατά αποφάσεως να μην εξεταστεί περαιτέρω νέα αίτηση ασύλου μπορούν να ασκούνται μόνον προσφυγή ακυρώσεως και αίτηση αναστολής κατεπείγοντος χαρακτήρα. Συνάδουν τα εν λόγω ένδικα βοηθήματα, στον βαθμό που δεν συνιστούν ένδικα βοηθήματα πλήρους δικαιοδοσίας ούτε έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα και στον βαθμό που, κατά την εξέτασή τους, ο αιτών δεν δικαιούται ούτε παραμονή ούτε υλική βοήθεια, προς τις επιταγές του άρθρου 47 του Χάρτη […] και του άρθρου 39 της οδηγίας 2005/85 […], τα οποία προβλέπουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

Επί του παραδεκτού

30 Το CPAS, η Fedasil, η Βελγική Κυβέρνηση και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή υποστηρίζουν ότι το προδικαστικό ερώτημα είναι απαράδεκτο. Συγκεκριμένα, προβάλλουν ότι η έναρξη ισχύος, στις 31 Μαΐου 2014 —τουτέστιν αφότου είχε περιέλθει στο Δικαστήριο η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως— του νόμου της 10ης Απριλίου 2014 περί διαφόρων διατάξεων σχετικών με τη διαδικασία ενώπιον του Conseil du contentieux des étrangers και ενώπιον του Conseil d' État (στο εξής: νόμος της 10ης Απριλίου 2014), ο οποίος τροποποίησε τον νόμο της 15ης Δεκεμβρίου 1980, είχε ως αποτέλεσμα, δεδομένων των μεταβατικών διατάξεων του άρθρου 26 αυτού, να αποκτήσει ανασταλτικό αποτέλεσμα η προσφυγή που άσκησε ο A. A. Tall κατά της αποφάσεως περί μη περαιτέρω εξετάσεως της δεύτερής του αιτήσεως του ασύλου, καθώς και να αναγνωρισθεί υπέρ αυτού δικαίωμα σε υλική βοήθεια κατά την περίοδο εξετάσεως της προσφυγής αυτής.

31 Το Δικαστήριο ζήτησε από το αιτούν δικαστήριο να το ενημερώσει σχετικά με τις συνέπειες που είχε η θέση σε ισχύ του νόμου της 10ης Απριλίου 2014, τόσο επί της διαφοράς της κύριας δίκης όσο και επί της προδικαστικής παραπομπής, και να διευκρινίσει εάν η διαφορά εξακολουθούσε να εκκρεμεί ενώπιόν του, σε περίπτωση δε καταφατικής απαντήσεως, εάν η απάντηση του Δικαστηρίου είναι απαραίτητη προκειμένου να αποφανθεί αυτό επί της εν λόγω διαφοράς.

32 Στην απάντησή του, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 19 Ιανουαρίου 2015, το αιτούν δικαστήριο ανέφερε ότι η εν λόγω ένδικη διαφορά εξακολουθούσε να εκκρεμεί ενώπιόν του όσον αφορά την περίοδο μεταξύ 18 Φεβρουαρίου 2014 και 31 Μαΐου 2014.

33 Επιπλέον, στις 28 Μαΐου 2015, η Fedasil προσκόμισε στο Δικαστήριο αντίγραφο της αποφάσεως αριθ. 56/2015, της 7ης Μαΐου 2015, του βελγικού Cour constitutionnelle (συνταγματικού δικαστηρίου). Έχοντας επίσης επιληφθεί προδικαστικού ερωτήματος υποβληθέντος από το αιτούν δικαστήριο επί της συμβατότητας των επίμαχων στην κύρια δίκη εθνικών διατάξεων προς το βελγικό Σύνταγμα, σε συνδυασμό με την ΕΣΔΑ, το προμνησθέν Cour constitutionnelle έκρινε ότι, δεδομένης της θέσεως σε ισχύ του νόμου της 10ης Απριλίου 2014 και των μεταβατικών διατάξεων του άρθρου 26 αυτού, ο εν λόγω νόμος εφαρμόζεται στη διαδικασία που κίνησε ο A. A. Tall ενώπιον του conseil du contentieux des étrangers, και αποφάσισε να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, προκειμένου αυτό να την επανεξετάσει και να αξιολογήσει κατά πόσον εξακολουθούσε να είναι αναγκαία η υποβολή προδικαστικού ερωτήματος στο Cour constitutionnelle.

34 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας που θεσπίζεται από το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, απόκειται αποκλειστικώς στο εθνικό δικαστήριο, το οποίο έχει επιληφθεί της διαφοράς και φέρει την ευθύνη της δικαστικής αποφάσεως που πρόκειται να εκδοθεί, να εκτιμήσει, λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες της υποθέσεως, τόσο την αναγκαιότητα μιας προδικαστικής αποφάσεως για την έκδοση της δικής του αποφάσεως όσο και το λυσιτελές των ερωτημάτων που υποβάλλει στο Δικαστήριο. Επομένως, εφόσον τα ερωτήματα που τίθενται αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο, καταρχήν, οφείλει να αποφανθεί. Το τεκμήριο λυσιτέλειας των προδικαστικών ερωτημάτων που υποβάλλουν τα εθνικά δικαστήρια δεν μπορεί να ανατραπεί παρά μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, ήτοι μόνον όταν προδήλως προκύπτει ότι η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης που ζητεί το εθνικό δικαστήριο δεν έχει καμία σχέση με το υποστατό ή το αντικείμενο της διαφοράς της κύριας δίκης, όταν το πρόβλημα είναι υποθετικής φύσεως ή επίσης όταν το Δικαστήριο δεν διαθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που είναι αναγκαία προκειμένου να δώσει χρήσιμη απάντηση στα ερωτήματα που του υποβλήθηκαν (απόφαση FOA, C-354/13, EU:C:2014:2463, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

35 Εξάλλου, πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο να αποφαίνεται, στο πλαίσιο προδικαστικής παραπομπής, επί της ερμηνείας των εθνικών διατάξεων ούτε να κρίνει αν η ερμηνεία τους από το αιτούν δικαστήριο είναι ορθή. Πράγματι, μόνον τα εθνικά δικαστήρια είναι αρμόδια να αποφαίνονται επί της ερμηνείας του εσωτερικού δικαίου (απόφαση Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, σκέψη 59 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

36 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι δεν απόκειται στο Δικαστήριο να αποφανθεί επί του ζητήματος κατά πόσον οι μεταβατικές διατάξεις του νέου νόμου έχουν την έννοια ότι ο νόμος αυτός εφαρμόζεται αναδρομικά στην περίπτωση του A. A. Tall, ιδίως για την κρίσιμη περίοδο στην οποία αναφέρεται το αιτούν δικαστήριο στην από 19 Ιανουαρίου 2015 απάντησή του επί του αιτήματος παροχής πληροφοριών που του απηύθυνε το Δικαστήριο.

37 Ως εκ τούτου, δεν προκύπτει προδήλως ότι η ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης που ζητεί το αιτούν δικαστήριο δεν είναι αναγκαία προκειμένου να αποφανθεί το τελευταίο επί της διαφοράς της κύριας δίκης.

38 Επομένως, το υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα είναι παραδεκτό.

Επί της ουσίας

39 Με το προδικαστικό του ερώτημα το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί κατά πόσον το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85, ερμηνευόμενο· υπό το πρίσμα του άρθρου 47 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία βάσει της οποίας δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα η προσφυγή που ασκείται κατά αποφάσεως, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, για τη μη περαιτέρω εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως ασύλου.

40 Πρέπει, καταρχάς, να διευκρινιστεί ότι η δεύτερη αίτηση ασύλου που υπέβαλε ο A. A. Tall, πρέπει πράγματι να εκληφθεί ως «μεταγενέστερη αίτηση», κατά την έννοια του άρθρου 32 της οδηγίας 2005/85, και ότι η άρνηση του CGRA να εξετάσει την αίτηση αυτή αντιστοιχεί σε «απόφαση να μην εξετασθεί περαιτέρω η μεταγενέστερη αίτηση», κατά την έννοια του άρθρου 39, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας αυτής.

41 Η προμνησθείσα οδηγία καθορίζει, στο άρθρο 39, τα χαρακτηριστικά που πρέπει να φέρουν οι προσφυγές που ασκούνται, μεταξύ άλλων, κατά αποφάσεως περί μη περαιτέρω εξετάσεως μεταγενέστερης αιτήσεως ασύλου, και προβλέπει, στο τιτλοφορούμενο «Ειδικές διαδικασίες» άρθρο 24, τη δυνατότητα των κρατών μελών να προβλέπουν ειδικές διαδικασίες που παρεκκλίνουν από τις βασικές αρχές και από τις θεμελιώδεις εγγυήσεις του κεφαλαίου II της ίδιας οδηγίας.

42 Πρέπει να προσδιοριστεί κατά πόσον τα προμνησθέντα άρθρα έχουν την έννοια ότι αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία βάσει της οποίας δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα η προσφυγή που ασκείται κατά αποφάσεως, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, περί μη περαιτέρω εξετάσεως μεταγενέστερης αιτήσεως ασύλου και βάσει της οποίας το πρόσωπο που υπέβαλε τέτοια αίτηση κατόπιν απορρίψεως προηγούμενης αιτήσεως ασύλου δεν δικαιούται, μεταξύ άλλων, οικονομική ενίσχυση έως ότου εκδοθεί απόφαση επί της προσφυγής που ασκήθηκε κατά της ως άνω αποφάσεως.

43 Επισημαίνεται, προκαταρκτικώς, ότι οι διαδικασίες που καθιερώνει η οδηγία 2005/85 αποτελούν ελάχιστες προδιαγραφές και ότι τα κράτη μέλη διαθέτουν, από πολλές απόψεις, περιθώριο εκτιμήσεως για την εφαρμογή των διατάξεων αυτών, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων της εθνικής νομοθεσίας (απόφαση Samba Diouf, C-69/10, EU:C:2011:524, σκέψη 29).

44 Πρέπει, επίσης, να υπομνησθεί ότι το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85, το οποίο καθιερώνει τη θεμελιώδη αρχή του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής, επιβάλλει στα κράτη μέλη να εξασφαλίζουν στους αιτούντες άσυλο δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου κατά των πράξεων που απαριθμούνται στην παράγραφο 1.

45 Επ' αυτού, από το άρθρο 39, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της εν λόγω οδηγίας προκύπτει ότι τα κράτη μέλη πρέπει να μεριμνούν ώστε οι αιτούντες άσυλο να έχουν δικαίωμα πραγματικής προσφυγής κατά «[αποφάσεως] να μην εξετασθεί περαιτέρω η μεταγενέστερη αίτηση σύμφωνα με τα άρθρα 32 και 34 [της ίδιας οδηγίας]».

46 Πρέπει, εξάλλου, να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 15 της οδηγίας 2005/85, όταν ο αιτών άσυλο υποβάλλει νέα αίτηση ασύλου χωρίς να προσκομίζει νέα στοιχεία ή επιχειρήματα, θα ήταν δυσανάλογο να υποχρεούνται τα κράτη μέλη να ανοίγουν νέα πλήρη εξεταστική διαδικασία και, στις περιπτώσεις αυτές, τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν επιλογή μεταξύ διαδικασιών που περιλαμβάνουν εξαιρέσεις ως προς τις εγγυήσεις των οποίων απολαύει κανονικά ο αιτών.

47 Συνεπώς, όπως προβλέπει το άρθρο 32, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2005/85, απόφαση περί μη περαιτέρω εξετάσεως μεταγενέστερης αιτήσεως μπορεί να ληφθεί στο πλαίσιο «ειδικής διαδικασίας», κατόπιν διαδικασίας η οποία συνίσταται, κατά το άρθρο 32, παράγραφος 3, της εν λόγω οδηγίας, σε προκαταρκτική εξέταση της αιτήσεως αυτής, προκειμένου, μεταξύ άλλων, να καθορισθεί εάν, μετά τη λήψη αποφάσεως επί της προηγούμενης αιτήσεως του οικείου αιτούντος, προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από αυτόν νέα στοιχεία ή πορίσματα αφορόντα την εξέταση του κατά πόσον ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τον χαρακτηρισμό του ως πρόσφυγα.

48 Σε κάθε περίπτωση, το άρθρο 32, παράγραφος 4, της οδηγίας 2005/85 διευκρινίζει ότι, εάν, μετά την προκαταρκτική αυτή εξέταση, προκύψουν ή υποβληθούν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα τα οποία αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του ως πρόσφυγα, η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω σύμφωνα με τις διατάξεις του κεφαλαίου ΙΙ της οδηγίας αυτής, σε σχέση με τις βασικές αρχές και τις θεμελιώδεις εγγυήσεις. Αντιθέτως, εάν, όπως στην περίπτωση της κύριας δίκης, δεν συνεχισθεί περαιτέρω η εξέταση της μεταγενέστερης αιτήσεως κατόπιν της προμνησθείσας προκαταρκτικής εξετάσεως, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, της εν λόγω οδηγίας, εξαίρεση από τον κανόνα της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού, κατά την οποία επιτρέπεται στους αιτούντες άσυλο να παραμείνουν στο κράτος μέλος αποκλειστικά για τον σκοπό της διαδικασίας.

49 Εκ των ανωτέρω συνάγεται κατά μείζονα λόγο ότι τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η προσφυγή κατά αποφάσεως να μην εξεταστεί περαιτέρω μεταγενέστερη αίτηση ασύλου, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, στερείται αναστολτικού αποτελέσματος.

50 Επιπλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι διατάξεις της οδηγίας 2005/85 πρέπει να ερμηνεύονται, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 8 αυτής, τηρουμένων των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των αρχών που αναγνωρίζονται ιδίως από τον Χάρτη.

51 Συνεπώς, τα χαρακτηριστικά της προσφυγής που προβλέπεται στο άρθρο 39 της εν λόγω οδηγίας πρέπει να πληρούν τις απαιτήσεις του άρθρου 47 του Χάρτη, το οποίο κατοχυρώνει την αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και κατά το οποίο κάθε πρόσωπο του οποίου εθίγησαν τα δικαιώματα και οι ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης έχει δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων που προβλέπει το εν λόγω άρθρο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Abdida, C-562/13, EU:C:2014:2453, σκέψη 45 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

52 Επ' αυτού, από τις επεξηγήσεις σχετικά με το άρθρο 47 του Χάρτη προκύπτει ότι το πρώτο εδάφιο του άρθρου αυτού βασίζεται στο άρθρο 13 της ΕΣΔΑ.

53 Πρέπει επίσης να επισημανθεί ότι το άρθρο 19, παράγραφος 2, του Χάρτη διευκρινίζει, ειδικότερα, ότι κανείς δεν μπορεί να απομακρυνθεί προς κράτος όπου διατρέχει σοβαρό κίνδυνο να υποβληθεί σε βασανιστήρια ή άλλη απάνθρωπη ή εξευτελιστική ποινή ή μεταχείριση.

54 Από τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου —η οποία, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 2, του Χάρτη, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη για την ερμηνεία του άρθρου 19, παράγραφος 2, αυτού— προκύπτει ότι, οσάκις κράτος αποφασίζει να επαναπροωθήσει αλλοδαπό σε χώρα ως προς την οποία υπάρχουν αποχρώντες λόγοι να θεωρηθεί ότι ο εν λόγω αλλοδαπός θα εκτεθεί εκεί σε σοβαρό κίνδυνο υποβολής σε αντίθετη προς το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ μεταχείριση, η κατά το άρθρο 13 της ΕΣΔΑ απαίτηση περί αποτελεσματικότητας της προσφυγής συνεπάγεται ότι πρέπει να αναστέλλεται αυτοδικαίως η εκτέλεση του μέτρου επιστροφής του αλλοδαπού (βλ., μεταξύ άλλων, ΕΔΔΑ, Gebremedhin κατά Γαλλίας, § 67, CEDH 2007-II, καθώς και Hirsi Jamaa κ.λπ. κατά Ιταλίας, § 200, CEDH 2012-II).

55 Πρέπει, όμως, να επισημανθεί ότι εν προκειμένω η διαφορά της κύριας δίκης αφορά αποκλειστικώς τη νομιμότητα αποφάσεως να μην εξετασθεί περαιτέρω μεταγενέστερη αίτηση ασύλου, κατά την έννοια του άρθρου 32 της οδηγίας 2005/85.

56 Η έλλειψη ανασταλτικού αποτελέσματος προσφυγής ασκηθείσας κατά τέτοιας αποφάσεως συνάδει, καταρχήν, προς τα άρθρα 19, παράγραφος 2, και 47 του Χάρτη. Πράγματι, παρότι βάσει μιας τέτοιας αποφάσεως δεν είναι δυνατή η αναγνώριση διεθνούς προστασίας υπέρ υπηκόου τρίτης χώρας, η εκτέλεσή της δεν μπορεί, αυτή καθαυτήν, να επάγεται την απομάκρυνση του εν λόγω υπηκόου.

57 Αντιθέτως, εάν στο πλαίσιο της εξετάσεως αιτήσεως ασύλου προγενέστερης ή μεταγενέστερης σε σχέση με απόφαση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, ένα κράτος μέλος λάβει εις βάρος του οικείου υπηκόου τρίτης χώρας απόφαση επιστροφής κατά την έννοια του άρθρου 6 της οδηγίας 2008/115, ο εν λόγω υπήκοος θα πρέπει να είναι σε θέση να ασκήσει κατά της αποφάσεως αυτής το δικαίωμά του πραγματικής προσφυγής σύμφωνα με το άρθρο 13 της οδηγίας αυτής.

58 Επ' αυτού, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, σε κάθε περίπτωση, η προσφυγή πρέπει οπωσδήποτε να έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα οσάκις ασκείται κατά αποφάσεως επιστροφής, η εκτέλεση της οποίας είναι ικανή να εκθέσει τον οικείο υπήκοο τρίτης χώρας σε σοβαρό κίνδυνο να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου ή να υποβληθεί σε βασανιστήρια ή άλλη απάνθρωπη ή εξευτελιστική ποινή ή μεταχείριση, κατά τρόπο που να διασφαλίζεται, έναντι του εν λόγω υπηκόου τρίτης χώρας, η τήρηση των απαιτήσεων των άρθρων 19, παράγραφος 2, και 47 του Χάρτη (βλ., συναφώς, απόφαση Abdida, C-562/13, EU:C:2014:2453, σκέψεις 52 και 53).

59 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι η έλλειψη ανασταλτικού αποτελέσματος κατά αποφάσεως όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η εκτέλεση της οποίας δεν είναι ικανή να εκθέσει τον οικείο υπήκοο τρίτης χώρας σε κίνδυνο να υποστεί μεταχείριση αντίθετη προς το άρθρο 3 της ΕΣΔΑ, δεν συνιστά προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, όπως αυτό προβλέπεται στο άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα των άρθρων 19, παράγραφος 2, και 47 του Χάρτη.

60 Λαμβανομένων υπόψη όλων των προεκτεθεισών σκέψεων, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα των άρθρων 19, παράγραφος 2, και 47 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία βάσει της οποίας δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα η προσφυγή που ασκείται κατά αποφάσεως, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, περί μη περαιτέρω εξετάσεως μεταγενέστερης αιτήσεως ασύλου.

Επί των δικαστικών εξόδων

61 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 39 της οδηγίας 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα των άρθρων 19, παράγραφος 2, και 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία βάσει της οποίας δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα η προσφυγή που ασκείται κατά αποφάσεως, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, περί μη περαιτέρω εξετάσεως μεταγενέστερης αιτήσεως ασύλου.

(υπογραφές)